

Advies

DATUM 22 januari 2020
VOLGNUMMER 2019-2020/05

COMMISSIE Commissie voor Binnenlandse Zaken, Veiligheid, Migratie en Bestuurszaken
Kamer van volksvertegenwoordigers

Aanscherping van de voorwaarden voor verblijf van derdelanders op grond van ouderschap van een minderjarige Belg of EU-burger: vanuit kinderrechten bekeken

De voorzitter van de commissie voor Binnenlandse Zaken, Veiligheid, Migratie en Bestuurszaken van de Belgische Kamer van volksvertegenwoordigers vroeg het Kinderrechtencommissariaat advies over het wetsvoorstel tot aanscherping 'van de voorwaarde van de band met een minderjarig kind voor gezinshereniging'¹.

Sedert 1 april 2018 biedt het Burgerlijk Wetboek aan de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand de mogelijkheid om de akte van erkenning van het vaderschap van een Belgisch kind of kind met verblijfsrecht in België te weigeren als het om een frauduleuze erkenning gaat met als enig doel voor één van de ouders (EU-burger of derdelander) verblijfsrecht in België te verwerven. Met voorliggend wetsvoorstel wil men de Vreemdelingenwet hierop aanpassen en bepalen dat bij zo een schijnerkenning de bevoegde dienst het daarop gebaseerde verblijfsrecht aan de betrokken persoon kan weigeren of als het al toegekend werd terug kan intrekken.

We screenen het wetsvoorstel vanuit kinderrechtenperspectief en formuleren de volgende bevindingen en aanbevelingen:

- De formulering van de voorgestelde wetswijzigingen geeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) teveel interpretatieruimte.

¹ Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toelating tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de terugkeer van vreemdelingen wat de voorwaarde van de band met minderjarig kind voor gezinshereniging betreft (ingediend door mevrouw Yoleen Van Camp c.s.), 23 oktober 2019, doc. 55 0675, <https://www.dekamer.be/doc/flwb/pdf/55/0675/55k0675001.pdf#search=%220675%20%205%20%3Cin%3E%20keywords%22>

Ook zonder weigering van de erkenningsakte of vernietiging achteraf door de familierechter, krijgt DVZ met dit wetsvoorstel toch de mogelijkheid om op grond van eigen twijfel aan de oprechtheid van de erkenning, het verblijfsrecht te weigeren of terug in te trekken. Daarmee ontstaat het gevaar van een parallelle officieuze besluitvorming door DVZ over individuele situaties, wat juridisch onaanvaardbaar is. De mogelijke gevolgen voor het kind zijn immers niet gering. Het recht op direct contact met beide ouders en het recht om door hen beiden verzorgd te worden komen in het geding. Evenals het recht op gezinshereniging. Dat kan in sommige situaties leiden tot een schending van artikels 7, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag.

- We bevelen daarom aan om in de wettekst een striktere formulering te hanteren.

De uitdrukking ‘daadwerkelijk zorg dragen’ wordt daarom best vervangen door een formulering die verwijst naar:

- 1) het bestaan (respectievelijk niet of niet meer bestaan) van een wettelijk erkende afstammingsband tussen het kind en de man die beweert de vader van het kind te zijn, vastgesteld door de instanties en volgens de regels en procedures vastgelegd in het Burgerlijk Wetboek en
  - 2) de concrete elementen waaraan het ‘daadwerkelijk zorg dragen’ moet worden afgetoetst.
- Het expliciet vermelden in de Vreemdelingenwet (art. 42ter en 42quater) van ‘niet (langer) daadwerkelijk zorg dragen voor het kind’ als voorwaarde voor het intrekken van het verblijfsrecht ontleend aan een frauduleuze erkenning, moet (zij het in meer concrete vorm) zeker behouden blijven. Anders zou het kind onbedoeld slachtoffer kunnen worden van een maatregel om de frauderende ouder zijn of haar onterecht verworven voordeel te ontnemen.

1. Context en doel van het voorstel

Strijd tegen schijnerkenning

In de toelichting situeren de indieners hun wetsvoorstel als een aanvulling binnen de Vreemdelingenwet (VW) op een recent ingevoerde bepaling in het Burgerlijk Wetboek (BW)²:

‘Er is, ingeval van aangifte van erkenning, geen afstammingsband tussen het kind en de erkenner wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van de erkenner, kennelijk enkel gericht is op het voor zichzelf, voor het kind of voor de persoon die zijn voorafgaande toestemming moet geven, bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van de afstammingsband.’

Zelfs als de biologische band bewezen kan worden, laat dat artikel in het Burgerlijk Wetboek toe om de wettige afstamming niet te verlenen. Omgekeerd hoeft er ook geen biologische band te zijn om wel een wettige afstammingsband te verkrijgen. Concreet komt dat erop neer dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand, na onderzoek van de echtheid en geldigheid van de aangifte van erkenning van het vaderschap, binnen een vastgestelde termijn kan weigeren een akte van erkenning op te stellen. Tegen die weigering is beroep mogelijk bij de familierechtbank. Het parket kan ook op eigen initiatief de nietigheid van een frauduleuze erkenning vorderen.

² Artikel 330/1 BW, ingevoerd door de wet op schijnerkenningen van 19 september 2017 (BS 4 oktober 2017), die van kracht werd op 1 april 2018.

Omdat frauduleuze erkenningen strafbaar zijn, is ook de strafrechter bevoegd om ze nietig te verklaren (artikel 79ter en 79quater van de Vreemdelingenwet).

Hoewel de wet op schijnerkenningen ook al wijzigingen aanbracht aan de Vreemdelingenwet, werd daarbij niet geëxpliciteerd dat bij de vaststelling van een frauduleuze erkenning geen verblijfsrecht op grond van de beweerde afstammingsband toegekend kan worden. Noch dat zo'n verblijfsrecht binnen de vijf jaar weer ingetrokken kan worden – terwijl dat voor gelijkaardige situaties van 'niet langer voldoen aan de voorwaarden' wel het geval is. Het is precies dat euvel dat dit wetsvoorstel (doc. 55 0675) wil verhelpen.

Het wetsvoorstel waarover dit advies gaat, werd voorafgegaan door een ander wetsvoorstel van dezelfde auteurs dat eveneens over gezinshereniging gaat (10 oktober 2019, doc 55 0574). Dat eerdere wetsvoorstel gaat echter meer algemeen over de termijnen die bij gezinshereniging van toepassing zijn en de bestaansmiddelen waarover de persoon die het recht op gezinshereniging opent, in voorkomend geval dient te beschikken.

Doel van dit wetsvoorstel (doc. 55 0675)

In de derde alinea van de inleiding van de toelichting schetsen de indieners wat ze met het voorstel beogen:

Om een verblijfsrecht te verkrijgen en te behouden, zal de ouder van een minderjarig Belgisch kind of van een minderjarige Unieburger moeten kunnen aantonen dat hij wel degelijk daadwerkelijk zorgt voor zijn kind – zowel wettelijk, financieel als affectief en emotioneel.

In de toelichting bij artikel 1 (tweede alinea) verwoorden ze dat als volgt:

Om een recht op verblijf in de hoedanigheid van ouder van een Belgisch kind te bekomen, moeten de ouders aan de volgende voorwaarden voldoen: het minderjarig Belgisch kind begeleiden of vervoegen en het bewijs van hun identiteit en van de afstammingsband met het genoemde kind leveren.

In de toelichting bij artikelen 2 en 3 spreken de indieners terug over 'niet meer de daadwerkelijke zorg over zijn minderjarig kind hebben' als reden om een eerder verkregen verblijfsrecht als ouder van 'een minderjarige Belg' te verliezen. Hoewel er in de artikelsgewijze toelichting steeds sprake is van ouderschap over 'een minderjarige Belg', zien we in de voorgestelde tekstwijzigingen in 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet dat het evengoed gaat over het verkrijgen of verliezen van verblijfsrecht op basis van het ouderschap over een minderjarige EU-burger die in België woont.

Wat wijzigt in de Vreemdelingenwet?

Concreet formuleert het wetsvoorstel drie wijzigingen in de Vreemdelingenwet:

1. In artikel 40ter §2 wordt, binnen de ruimere categorie van 'familieleden van een Belg die in België woont'³ (en op wie de navolgende bepalingen in de wet betrekking hebben) de vierde subcategorie niet langer omschreven als

³ Letterlijk spreekt art. 40ter §2 van de huidige Vreemdelingenwet (VW) over 'familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie', dit in tegenstelling tot familieleden van een Belg die in een ander EU-land woont of – in de bewoordingen van de Vreemdelingenwet – 'De familieleden [...] van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie' (§1).

‘de vader en moeder van een minderjarige Belg [...] die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en [...] de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen’,⁴

maar voortaan als:

‘de bloedverwant in opgaande lijn in de eerste graad van een minderjarige Belg die hij vergezelt of bij wie hij zich voegt,

- voor zover hij over de bewaring van deze beschikt,
- voor zover hij daadwerkelijk voor hem zorgt
- en hij zijn identiteit door middel van een geldig identiteitsdocument bewijst’. (Artikel 1 van het wetsvoorstel).⁵

Hier worden dus twee restricties toegevoegd: (1) over ‘de bewaring’ (het hoederecht) beschikken en (2) daadwerkelijk zorg dragen voor de minderjarige Belg.⁶

2. In artikel 42ter, §1, eerste lid VW wordt, aan de zes categorieën van personen-zelf-burger-van-de-Unie die het verblijfsrecht dat zij eerder als familielid van een EU-burger kregen, kunnen verliezen, een zevende categorie toegevoegd, met name:

“7° de bloedverwant in opgaande lijn in de eerste graad van een minderjarige Belg of een minderjarige burger van de Unie voor wie hij niet of niet meer daadwerkelijk zorgt.” (Artikel 2 van het wetsvoorstel).

Net zoals voor de andere situaties waarbij niet langer aan de gestelde voorwaarden wordt voldaan, kan het intrekken van het verblijfsrecht enkel gebeuren binnen de vijf jaar na de toekenning ervan. En voor zover het betrokken familielid (in casu de persoon die door de afstammingsband met het kind verblijfsrecht kreeg) ondertussen niet op andere gronden (vermeld in art. 40 §4 of art. 40bis §2 VW) verblijfsrecht kan claimen als Unie-burger.

3. Op analoge wijze wordt in artikel 42quater, §1, eerste lid VW, aan de zes categorieën van personen-zelf-geen-burger-van-de-Unie die het verblijfsrecht dat zij eerder als familielid van een EU-burger kregen, kunnen verliezen, eenzelfde zevende categorie toegevoegd:

“7° de bloedverwant in opgaande lijn in de eerste graad van een minderjarige Belg of een minderjarige burger van de Unie voor wie hij niet of niet meer daadwerkelijk zorgt.” (Artikel 3 van het wetsvoorstel).

---

⁴De volledige omschrijving in de huidige Vreemdelingenwet (VW) luidt: ‘2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’

⁵We noteren dat de voorgestelde wijziging van art. 40ter §2 VW in wetsvoorstel 55 0675 meteen ook een reeks bijkomende voorwaarden lijkt te schrappen waaraan de persoon die het recht op gezinshereniging opent, in voorkomend geval dient te voldoen, waaronder het beschikken over voldoende bestaansmiddelen, huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Dat lijkt daardoor ook het hoger vermelde eerdere wetsvoorstel van 10 oktober 2019 te doorkruisen. Wellicht is hier sprake van een materiële fout in wetsvoorstel 55 0675, in die zin dat in de aanhef van artikel 1 in de zinsnede ‘wordt in paragraaf 2 vervangen als volgt’ tussen de woorden ‘in paragraaf 2’ en ‘vervangen’ de woorden ‘het eerste lid’ zijn weggevallen, wat verkeerdelijk de indruk wekt dat met wat volgt meteen de hele paragraaf 2 in art. 40ter VW vervangen wordt en niet enkel het eerste lid daarvan.

⁶We noteren terzijde dat in de Franse vertaling de restrictie ‘voor zover hij over de bewaring van deze beschikt’ ontbreekt.

Ook hier kan het intrekken van het verblijfsrecht enkel gebeuren binnen de vijf jaar na de toekenning ervan.

Beide oorspronkelijke artikels (art. 42ter en art. 42quater VW) formuleren het intrekken van het verblijfsrecht als een mogelijkheid ('kan'), wellicht omdat in (minstens) twee van de oorspronkelijk genoemde situaties de bevoegde minister of zijn gemachtigde (de Dienst Vreemdelingenzaken) de concrete omstandigheden moet afwegen. Dat lijkt ook het geval te zijn voor de nieuwe, zevende categorie die het wetsvoorstel aan de lijst toevoegt, al wordt dat in de toelichting niet expliciet geduid. Er is dus geen sprake van een automatisch intrekken, maar wel van de mogelijkheid tot intrekken van het verblijfsrecht.

Analyse en aanbevelingen

Link met strijd tegen schijnerkenning is duidelijk

Met die drie wijzigingen wensen de auteurs van het wetsvoorstel een extra voorwaarde te koppelen aan het verkrijgen of behouden van verblijfsrecht op grond van een afstammingsband met een Belgisch of ander EU-kind: de man die het vaderschap van het kind erkent, moet ook daadwerkelijk voor het kind zorgen. Anders is er **sprake van een schijnerkenning en kan het daarop gebaseerde verblijfsrecht (van hem of de moeder) worden geweigerd of ingetrokken.**

De toelichting maakt duidelijk welk soort situaties de auteurs voor ogen hebben: mannen (derdelanders of EU-burgers) die bij een Belgische vrouw (of wettelijk in België wonende vrouw uit een ander EU-land) een kind verwekken en dat vervolgens erkennen. Dat kind krijgt door zijn moeder vanzelf ook verblijfsrecht in België. De vader kan dat verblijfsrecht krijgen door gezinshereniging met zijn kind aan te vragen. En eenmaal dat geregeld is, verdwijnt hij: 'het zogenaamde bébé-papiers-fenomeen'. De auteurs merken terecht op dat de kinderen in dergelijke situaties het grootste slachtoffer zijn. Zij worden gebruikt om verblijfsrechten te openen.

Er zijn ook andere situaties van gelijkaardig misbruik denkbaar, met de moeder in de rol van diegene die op frauduleuze wijze verblijfsrecht in België krijgt. Met een Belgische of wettelijk in België verblijvende EU-burger als verwekker van het kind. Het kind krijgt de nationaliteit en het verblijfsrecht van de vader en opent daarmee de mogelijkheid tot gezinshereniging en dus verblijfsrecht voor de moeder. Waarna de papa evengoed uit het gezinsbeeld verdwijnt.

De voorgestelde wetswijziging lijkt op het eerste zicht alleen op het eerste voorbeeld van toepassing. Het verblijfsrecht wordt geweigerd of ontnomen aan

[de bloedverwant in opgaande lijn in de eerste graad van een minderjarige Belg of een minderjarige burger van de Unie voor wie hij niet of niet meer daadwerkelijk zorgt](#)

en die verblijfsrecht vraagt of kreeg

[in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie.](#)

De andere ouder (de moeder in het eerste voorbeeld, de vader in het tweede) behoudt haar/zijn verblijfsrecht. Dat hebben of verkregen ze immers op andere gronden, niet op grond van de afstammingsband met het kind.

Toch zijn ook situaties denkbaar waarin de wetswijziging van toepassing wordt op het tweede voorbeeld. Met name in het wellicht minder voorkomende geval dat de moeder verdwijnt en het kind bij de vader of elders achterlaat. Dan is zij diegene die én op grond van de afstammingsband (van de vader met het kind) verblijfsrecht kreeg én diegene die niet langer daadwerkelijk voor het kind zorgt en daardoor haar verblijfsrecht kan verliezen.

Maar zolang de moeder daadwerkelijk voor het kind blijft zorgen, loopt ze met deze wetswijziging geen gevaar haar verblijfsrecht te verliezen als de erkenning van het vaderschap achteraf als frauduleus beoordeeld zou worden, ook al is zij diegene die er haar verblijfsrecht uit puurde.

Het wetsvoorstel voorziet dus als het ware in een 'dubbele beveiliging' die alvast in dit opzicht het belang van het kind ten goede komt: het kind kan niet onbedoeld het slachtoffer worden van een maatregel die erop gericht is de frauderende ouder zijn onterecht verworven voordeel van verblijfsrecht terug te ontnemen. We spreken van een 'dubbele beveiliging' omdat het wetsvoorstel voorziet dat het verblijfsrecht enkel geweigerd of terug ontnomen kan worden van die ouder, die

- én zijn of haar verblijfsrecht op grond van de afstammingsband van het kind vraagt of kreeg,
- én niet of niet langer daadwerkelijk zorg draagt voor het kind.

Heb oog voor het belang van het kind

Van groot belang is de wijze waarop het wetsvoorstel de Vreemdelingenwet aanvult in het verlengde van de bepalingen in het Burgerlijk Wetboek over schijnerkenningen en het tegengaan daarvan. Bij een foute toepassing door een te ruime interpretatie van een te vage wettekst kunnen de consequenties voor het betrokken kind immers zeer groot zijn.

Het weigeren of intrekken van het verblijfsrecht dat ouders vragen of kregen op grond van de afstammingsband met het kind heeft tot doel aan de frauduleuze ouder de toegang tot het Belgische grondgebied te ontzeggen. Dat mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt. We denken hierbij aan het recht van het kind om door zijn (beide) ouders verzorgd te worden (artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag), en om met beide ouders direct contact te kunnen hebben (artikel 9) en om, met het oog daarop, een beroep te kunnen doen op gezinshereniging (artikel 10, eerste lid).

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging.

Uit meldingen bij de Klachtenlijn zijn ons situaties bekend van koppels die het aanvankelijk echt goed met elkaar meenden, maar bij wie de relatie enige tijd na de geboorte van het kind toch strandde. Het feit dan één van hen een vreemdeling is zonder enige andere kans op verblijfsrecht in België dan door de afstammingsband met het kind, doet – vanuit het perspectief van het kind – niet terzake. Het contact, de affectieve band en het samenzijn van dat kind met die ouder bemoeilijken of onmogelijk maken door al te snel en ongegrond te oordelen dat het – achteraf bekeken – toch maar over een frauduleuze erkenning ging, vormt een schending van de hoger genoemde bepalingen in het Kinderrechtenverdrag. Want als er ondanks de (snelle) scheiding toch nog een affectieve en emotionele band of financiële band bleef, dan schaadt het intrekken van het verblijfsrecht van die ene ouder zonder twijfel voornoemde rechten en daarmee ook het belang van het kind.

Naast de rechten vermeld in artikels 7, 9 en 10 zou ook het recht op behoud van identiteit (met daarin elementen als de naam en nationaliteit) geschonden kunnen worden (artikel 8 van het Kinderrechtenverdrag), evenals de mogelijkheid van het kind om later terug te vinden wie zijn (biologische) vader is. Maar dat is enkel het geval wanneer de afstammingsband zelf niet erkend of nadien vernietigd wordt en van de oorspronkelijke aangifte van erkenning, van de weigering van de akte van erkenning of van navolgende procedures voor de rechtbank geen enkel administratief spoor zouden overblijven. Dat lijkt ons niet erg waarschijnlijk en al zeker geen gevolg van dit wetsvoorstel.

De kinderrechten vermeld in artikels 7, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag vormen hoe dan ook voldoende reden om de grootste zorg te besteden aan de formulering van de wetswijzigingen die het voorliggende wetsvoorstel beoogt.

Verduidelijk wat ‘daadwerkelijk zorgen’ betekent

Een belangrijke vraag is wat we moeten verstaan onder ‘daadwerkelijk zorgen voor het kind’. Op zich biedt die formulering teveel interpretatieruimte. Volstaat de vaststelling dat beide ouders niet langer samenwonen en één van hen de volledige dagelijkse zorg (wassen, voeden, verschonen, kleden, ...) op zich neemt? Ook als de andere ouder wel nog financieel bijdraagt? Of wel nog via skype contact met het kind heeft?

We vinden het vreemd dat de invulling van ‘daadwerkelijk zorgen’ niet in de wettekst zelf is opgenomen.

Ook de toelichting is niet eenduidig. Er moet wel degelijk sprake zijn van daadwerkelijke zorg ‘zowel wettelijk, financieel, als affectief en emotioneel’, zo luidt het in de derde alinea van de toelichting. Dat zijn vier voorwaarden waaraan tegelijk voldaan moet worden:

- Wettelijke ‘daadwerkelijke zorg’
- Financiële daadwerkelijke zorg
- Affectieve daadwerkelijke zorg en
- Emotionele daadwerkelijke zorg.

Van zodra aan één van de vier voorwaarden niet voldaan is, zou de Dienst Vreemdelingenzaken met dit wetsvoorstel een verblijfsrecht op grond van het afstammingsverband met het kind kunnen weigeren of intrekken.

Wat de betekenis zou kunnen zijn van ‘wettelijke daadwerkelijke zorg’ kunnen we alleen maar vermoeden op grond van de artikelsgewijze toelichting bij artikel 1, waarin de auteurs aangeven dat de ouders het bewijs van de afstammingsband met het kind moeten leveren. Wat ons inziens dan verwijst naar de akte van erkenning waarover het Burgerlijk Wetboek spreekt en – impliciet – naar de regels, procedures en bevoegdheden die het Wetboek daarover vastlegt.

Laat geen ruimte voor parallelle besluitvorming

Volgens de toelichting is een bewijs van afstammingsband (met de vader) niet genoeg. De ouder die op grond van die afstammingsband verblijfsrecht wil krijgen of behouden, moet ook nog aan de drie andere voorwaarden voldoen. Hij (of zij) moet ook nog een daadwerkelijke financiële band én een daadwerkelijke affectieve band én een daadwerkelijke emotionele band kunnen aantonen. Van zodra aan één van die voorwaarden niet of niet meer voldaan is, kan de Dienst Vreemdelingenzaken dat verblijfsrecht van die ouder weigeren of nadien intrekken. Dat is de enige interpretatie die volgens ons aan de derde alinea van de toelichting gegeven kan worden. Het woord ‘zowel’ is daarin doorslaggevend.

Dat opent voor de Dienst Vreemdelingenzaken de mogelijkheid om het verblijfsrecht, dat de betrokken ouder vraagt of kreeg op grond van de afstammingsband met het kind, te weigeren of in te trekken, ook al heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand een akte van erkenning opgesteld, al dan niet na uitspraak van de familierechter. Dat opent de deur voor een soort van parallelle besluitvorming over individuele situaties waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken puur op basis van eigen beoordeling van feiten tot andere besluiten kan komen dan de instanties die volgens het Burgerlijk Wetboek bevoegd zijn om te oordelen over de echtheid van de afstammingsband met het kind. De rechtsonzekerheid die hierdoor ontstaat, kan in geen geval in het belang van het kind zijn.

Als de Dienst Vreemdelingenzaken in een concreet individueel dossier meent dat de erkenning waarop de (geclaimde) afstammingsband gebaseerd is, van frauduleuze aard is, dan lijkt ons de enige juiste weg dat zij het bevoegde parket vraagt om de nietigverklaring van die erkenning te vorderen. Pas nadat de rechter in die zin oordeelde, kan de Dienst Vreemdelingenzaken overgaan tot het weigeren of intrekken van het verblijfsrecht van de ouder die dat verblijfsrecht vroeg of kreeg door de afstammingsband met het kind, als dat die ouder is die niet of niet langer daadwerkelijk voor het kind zorgt.

Neem de voorwaarde 'niet (langer) daadwerkelijk zorg dragen' op in de Vreemdelingenwet

Die laatste voorwaarde expliciteren we hier om in de geest van het wetsvoorstel te blijven. We verwijzen hier naar wat we hoger in onze analyse de 'dubbele beveiliging' noemden. Die vormt juist een van de krachtige elementen van het wetsvoorstel. En komt volgens ons in elk geval best in de Vreemdelingenwet (zij het dus in een scherpere formulering die eenvormige concrete toetsing toelaat). Anders kan de Dienst Vreemdelingenzaken teruggrijpen naar artikel 44 van de Vreemdelingenwet, die een veel ruimere interpretatiemarge biedt voor het intrekken van verblijfsvergunningen waar (achteraf gezien) fraude mee gemoeid blijkt. En dan ontstaat het risico dat de zorgdragende ouder het verblijfsrecht verliest, waardoor ook het kind feitelijk zijn verblijfsrecht (die het als Belg of EU-burger heeft) niet meer kan uitoefenen, tenzij het juist van die zorgdragende ouder gescheiden wordt. Situaties die tot dat soort dilemma's leiden en waarbij het kind het ene recht moet opgeven om het andere niet kwijt te spelen, zijn zeker niet in het belang van het kind.